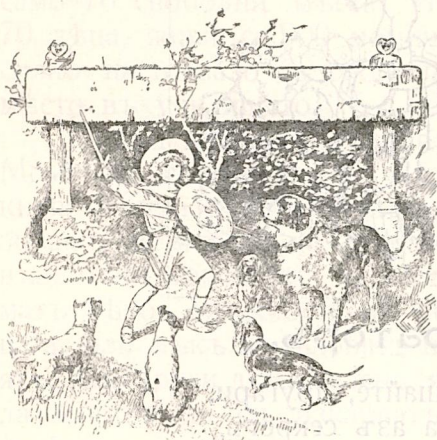

дружина!... Караманъ, собирай дружината своя!
Караманъ, ето вече започвамъ боя!...

Върти Борчо са-
бя, крѣши: „ура!“
„напрѣдъ“, блъ-
ска, свири, напада
въ сѣтчъ... А Ка-
раманъ го гледа и
се чуди отдалечъ...

Дойде пладне.

Примирие...

Юнакъ Борчо е
капналъ отъ умора.
Свири той съ тръ-
ба, дава знакъ, че
се свършва боя...

Караманъ го ближе по челцето и го гледа
право въ лицето...

— О, храбъръ си другарьо и сърцатъ, равенъ
нѣмашъ. Нали е тѣй, Сивка, Змей? — Нашъ Борчо
е чародей...

Лѣга Караманъ
на зелената морава.
Лѣга и Борчо до
него на покой...

— Спи си сладко,
о, войводо мой!...
Азъ ще да те пазя...

— Джавъ! — и
азъ! и азъ! и азъ!...
думатъ вѣрнитѣ другари.

Тѣй отлично войводитѣ Борча сж пазили, до-
дѣто ясни звѣзди на небето се явили...

Да търсятъ Борча татко и майка трѣгнали и
радостенъ го край града срѣщнали.

